

Żałoba w świecie zwierząt

1 listopada 2011

Czy zwierzęta po stracie swoich bliskich, podobnie jak my, przeżywają żałobę? Wiele na to wskazuje. Co czas pojawiają się dowody przekonujące specjalistów, że niektóre zwierzęta rozpaczają po stracie bliskich tak samo jak ludzie.

ZWIERZĘTA WCALE NIE SĄ BEZDUSZNE

Szympanse matki nie od razu przyjmują do wiadomości fakt o śmierci swojego dziecka potrafią tygodniami nosić martwe młode. Dora Biro z University of Oxford obserwowała w Gwinei losy rocznego samczyka o imieniu Jimato oraz 2,5 letniej Veve, które zabiła grypa. Ich matki nosiły martwe ciała przez odpowiednio 68 i 19 dni, zanim je porzuciły.

Odwrotne relacje wśród szympanów badał z kolei James Anderson z University of Stirling. Obserwował on zachowanie młodej szympansicy wobec śmierci jej matki, starej Pansy. Jej córka czuwała przy zwłokach przez całą noc, a reszta grupy oczyściła ciało i unikała miejsca, gdzie umierała Pansy. Według naukowca takie zachowania są częścią „rytuałów”, które pomagają zwierzętom pogodzić się ze śmiercią.

Na podstawie badań naukowców opublikowanych w „New Scientist “ można dojść do wniosku, że szympanse nie tylko rozumieją pojęcie śmierci, ale i mają sposoby, by sobie z tym poradzić.

OLBRZYMY Z WIELKIM SERCEM

Walenie uważane przez naukowców za jedno z najbardziej inteligentnych zwierząt na świecie są bardzo wrażliwe społecznie. Szybko się przywiązują się i dlatego też długo cierpią po stracie partnera. W szczególności mamy orki, które mocno przeżywają żałobę po utracie potomstwa.

Także słonie przeżywają śmierć swoich bliskich, co

wielokrotnie zaobserwowała w Kenii badaczka dzikich zwierząt – Joyce Poole. Na swojej stronie internetowej opisuje ze szczegółami ich zachowania – „oczy pełne bólu”, apatia czy nawet agresja. Była świadkiem sytuacji, gdy słonie przez cały dzień pełniły straż nad martwym słoniątkiem. Zrozumienie przez słonie, czym jest śmierć, według naukowców wiąże się ze strukturą stadną tych zwierząt. Słonie tworzą silne społeczności oparte na matriarchacie. Śmierć w żywej rodzinie zapewne jest dużym wydarzeniem, które może wpływać na członków społeczności.

WIERNY JAK GĘŚ?

Konrad Lorenz australijski zoolog i ornitolog, opisał zachowanie szarych gęsi po stracie życiowego partnera. Doszedł do wniosku, że zachowanie ptaków po śmierci partnerki całkowicie się zmienia. Jako przykład podaje sytuację, w której wdowiec po śmierci partnera wycofuje się z wcześniej zajmowanej w grupie pozycji. Poza tym gęś po śmierci „ukochanego” nie wiąże się już innym.

Zapewne nigdy nie będziemy mieć pewności co myślą i czują zwierzęta. Jednak świat nauki powoli przyjmuje do wiadomości fakt, który właściciele zwierząt wiedzą od lat – zwierzęta czują i to znacznie więcej niż jesteśmy w stanie sobie wyobrazić.

Źródło oryginalne: New Scientist,
www.wildforlifefoundation.org
Źródło polskie: Ekologia.pl